

EEUWIG **ZONDE**

LENNARD GOG & JIM ABBRING

Eerste druk maart 2019

Tweede druk juli 2019

© 2019 Lennard Gog en Jim Abbring

Omslagontwerp: Lennard Gog

Fotografie: Jim Abbring

Model: Robin Schipper

Illustratie: Jim Abbring

Typografie: Lennard Gog

ISBN: 9789402188950

VOORDAT JE BEGINT

Een zonde staat voor een spijtige kwestie. Het kan het resultaat zijn van mentale demonen die het winnen van je normen en waarden. Het kan ook gewoon een ongelukkige samenloop van omstandigheden zijn.

Tegenover een zonde staat altijd een oordeel. Je kunt denken aan een hogere macht die onze acties keurt, maar in de praktijk zijn het vooral mensen die bepalen wat wel en wat niet door de beugel kan.

Deze critici hebben bananen in hun oren als het gaat over anders zijn, andere ikken of ruimdenkendheid.

Ze leven in hun kleine universum, gevuld met eigen waarheden en realiteiten en zien de wereld door het venster van vooroordelen en aannames.

Ondanks de veranderlijke tijdgeest is het altijd zo gegaan en zal het - sorry voor de spoiler - altijd zo blijven.

Dat is zonde.

Eeuwig zonde.

*"Onthoud je van veroordelen,
want we zijn allen zondaars."*

- William Shakespeare (1564-1616)

INHOUD

1. Tijdgeest	10
2. Paco	24
3. Zaterdag	38
4. Sfinx	52
5. Hij & Zij	66
6. Ik	78
7. Ridder Robbie	94
8. Olivier	114

TIJDGEEST

ZONDE VAN DE GEMAKZUCHT

Ik was erbij toen de wijnglazen door de lucht vlogen en versplinterden tegen het bloemenbehang. Toen ik haar hielp met inpakken en het appartement steeds leger zag worden. Toen we met een laatste ruzie afscheid van elkaar namen. Ik was er zelf bij en heb het allemaal laten gebeuren op de laatste zomeravond van het jaar.

Een harde klap vult de halflege woonkamer. 'Ik kan veranderen!' schreeuw ik nog wanhopig tegen de natrillende deur.

Met een diepe zucht laat ik me zakken op de grond en sluit mijn ogen. In de verte hoor ik nog wat van haar wegebbende voetstappen, het geratel van een stijgende lift, piepende deuren en het onherroepelijke knarsende geluid van vertrek. Na een laatste minuut onzeker wachten is er geen twijfel meer mogelijk: ze komt niet terug.

Ik ben alleen. Alweer.

Kreunend hijs ik mezelf omhoog en loop richting de keuken. Een minuut later vult de intense geur van verse koffie de ruimte. Met een volle mok loop ik wankelend terug. Het oude leer van de bank kraakt en zucht wanneer ik neerplof.

Vermoeid kijk ik de kamer rond. De te dure lege boekenkast, die

gisteren nog vol stond met romantische clichés, is nu leeggeplunderd. Waterkringen waar vroeger die lelijke tropische planten stonden zijn nog goed te zien.

Vroeger, wat klinkt dat gek, bedenk ik me en passant. Is een dag geleden al vroeger?

Op de oude plek van haar lievelingsstoel liggen verdwaalde stukjes wijnglas en wat verfrommelde verhuisdoosstickers met verkeerd geschreven omschrijvingen. “Slapkamer” en “gong” behoren tot mijn favorieten. Het is duidelijk dat ze haast had tijdens het inpakken.

Ondanks deze restanten heeft ze goed haar best gedaan om het huis te ontdoen van elk fysiek bewijs van haar bestaan. Het is daarom ook moeilijk te bedenken dat we pas geleden samen op deze bank zaten; nietsvermoedend starend naar andermans geluk op tv. Toen was ons leven nog perfect, geen wolkje aan de felblauwe lucht.

Ik kijk naast me naar de lege plek op de bank. Met enige verbeelding kan ik de vorm van haar billen nog in het leer zien. Oh god, die perfecte billen. Dit stukje bank is het enige bewijs van haar bestaan dat ze niet uit ons appartement mee kon nemen.

De melancholie overmant me. Daarom laat ik mijn koffie voor wat het is. Ook hij mag eenzaam en bekoeld worden vergeten. Weet hij meteen hoe ik me voel. Kutkoffie dat hij is.

Ik heb besloten te doen wat elke kersverse vrijgezel van net in de veertig in mijn situatie zou doen: ik zet het op een zuipen en huil tot ik geen tranen meer over heb.

Ik blèr me schor totdat ik iedereen behalve mezelf heb vervloekt.

Na het pissen kijk ik in de vieze badkamerspiegel (die ik wederom ben vergeten schoon te maken) en raak simpelweg teleurgesteld door wat ik zie; bloeddoorlopen dronkemansogen

kijken me onnozel aan.

'Domme sukkel die je bent,' zeg ik tegen mezelf. 'Je had alles wat je kleine hartje begeerde. Een mooi huisje, een tropisch boompje - en zowaar een beestje!'

Toegegeven: ik mocht die kat niet, en dat was wederzijds. Hij had zo'n typisch arrogant kattenkarakter. Maar ja, dat is te verwachten als je je kat Gijsbert noemt.

Ondanks dat het een klootzak was maakte hij onze traditionele burgerij compleet.

En voor ik het weet overpeins ik mijn leven met een glas whisky in de hand. Een normaal mens zou dat gewoon in de kroeg doen, maar ik moet het doen met mijn koude badkamervloer.

Ik weet dat drank geen langetermijnoplossing is, maar het vertroebelt de geest zo lekker dat al mijn problemen even achter de coulissen verdwijnen en ik, de grote ster van het schouwtoneel, het gehele toneel voor mijzelf heb. Zo kan ik het stuk opvoeren zonder m'n nek te breken over andere zaken die een hoofdrol opeisen.

Het is niet goed.

Het is niet volwassen, maar het is wel de makkelijkste weg. Waarom zou je die niet kiezen? En waarom zou ik niet een nieuwe fles whisky pakken?

Met enige moeite kom ik overeind van de koude vloer en ik wankel wederom richting de drankkast. Met de jaren heb ik een behoorlijke voorraad opgebouwd, waaronder een whisky die ik heb bewaard voor speciale gelegenheden. Het lijkt mij dat de omstandigheden uitermate bijzonder te noemen zijn, dus een betere dag dan vandaag bestaat niet.

Met geoeffende hand wikkel ik het folie eraf en trek ik de kurken stop uit de fles.

Ba-doe! Een luide knal. De fles knalt bijna zo hard als de deur die zij achter zich dichtloeg. Verdwaasd probeer ik te ontfutselen wat er zojuist gebeurd is.

De kamer staat blauw van de rook. Al is de rook meer roze te noemen. Lila, voor de kleurpuristen onder ons.

De kamer staat lila van de rook. Langzaam maar zeker trekt het weg en ik zie een silhouet die een steeds duidelijkere vorm aanneemt.

What the fuck, denk ik verschrikt.

Een grote gestalte kijkt op mij neer. Ik kijk met open mond terug.

Heb je Aladdin gezien? Natuurlijk heb je die gezien. Je hebt een prutjeugd gehad als je Aladdin niet hebt gezien.

Een Aladdin-waardige geest zweeft in mijn woonkamer. Zijn mistige huid kleurt lila en zijn ogen lijken geel of oranje. Zo nu en dan neigt het zelfs naar rood.

Een witte truckersnor benadrukt zijn onderkin.

'HALLO!' buldert de geest. 'IK BEN DE TIJDGEEST.'

Je hebt weleens van die momenten dat je gewoon niet weet wat je moet zeggen. Wanneer je door een veel te knappe vrouw wordt aangesproken en je alleen maar knullig kan stamelen, bijvoorbeeld. Dit is typisch zo'n moment; hoe moet je nou reageren als er opeens een geest in je woonkamer verschijnt? Is daar een speciale groet voor? Moet ik bepaalde etiketteregels volgen?

'HALLO!' buldert de geest opnieuw, ditmaal wat geïrriteerd. 'IK BEN DE TIJDGEEST.'

'Ehm, goedendag,' antwoord ik. We kijken elkaar droogjes aan tot de geest weer spreekt.

'HET IS JE GELUKSDAG, MAKKER,' brult hij. 'IK HEB VEERTIG JAAR IN DEZE FLES GEZETEN EN IK BEN EINDELIJK VRIJ.'

DANKZIJ WIE, VRAAG JE? DANKZIJ JOU, NATUURLIJK!
IK BEN ZO BLIJ ALS EEN SCHUURPAPIERTJE OP DE
EELTKNOBBELS VAN JE OMA.

WELKOM BIJ MIJN WEGGEEFSHOW, WANT IK GEEF
JE EEN GAVE DIE SUPERGAAF IS: VANAF NU KAN JIJ DE
TIJD STIL ZETTEN, JONGEMAN!"

Ik knipper een paar keer met mijn verbaasd ogen.

'JA JA, JAJAJA!' gaat de geest tekeer. 'DEZE GAVE WORDT
JOU AANGEBODEN DOOR MIJ. ONDER ANDERE OMDAT
IK DE TIJDGEEST BEN EN IK NIET HEEL VEEL MEER
KAN DAN ROTZOOIEN MET DE TIJD.

DUS HOPELIJK BEN JE BLIJ - EN ZO NIET, DAN
BEN JE ALS EEN MISPLAATSTE SPIJKER IN JE DODE
KANARIEPIET!"

Ik knik mijn hoofd en doe alsof ik dit helemaal volg.

'Hoe werkt het?' vraag ik.

'KEN JE DIE CHIQUE LAMPEN WAARBIJ JE IN JE HAN-
DEN MOET KLAPPEN OM HET LICHT AAN TE DOEN?"

'Ja,' antwoord ik. 'Ik denk het wel.'

'NOU, ZO WERKT HET DUS TO-TAAL EN AB-SO-LUUT
NIET. JE HOEFT ALLEEN MAAR TIEN KEER HEEL SNEL
MET JE OGEN TE KNIPPEREN. VOILA, VOLLE VLA.

NOGMAALS TIEN KEER KNIPPEREN EN DE TIJD
LOOPT WEER ALS EEN TREINTJE.

NOU KNUL, DAT WAS HET WEER - HET IS TIJD DAT
IK 'M ALS TWEE BEREN SMEER.

OH, EN SORRY VOOR DE ROOK. VERGEET JE RAMEN
NIET OPEN TE ZETTEN.

DAG, HOOR!"

Ba-doef! Wederom een luide knal.

Volledig verbouwereerd kijk naar de plek waar net nog een lila geest in de lucht hing. Ik haast me naar het raam en kijk naar de drukke winkelstraat. Om mezelf ervan te overtuigen dat het een droom was, knipper ik tien keer heel snel met m'n ogen. Plotseling staat de wereld stil. De drukte van de stad is niet meer. Ik zie alleen een slecht theaterdecor: vogels zweven bewegingloos in de lucht, mensenmassa's zijn versteend en een vliegtuig hangt maar wat rond. Alleen de touwtjes ontbreken.

Halsoverkop sprint ik de deur uit, ren naar de lift, ram op het knopje en wacht. En wacht. En wacht. Na enige tijd besef ik dat de lift ook stilstaat. Dom. Niet rennend, maar wel sneller dan gemiddeld, hol ik de trappen af. Lichtelijk buiten adem sta ik voor de massief houten voordeur. Nog een nadeel van relaties is, naast overmatig drankgebruik, de afgenomen drang om een afgetraind lichaam te hebben. Het resultaat is een subtiele bierpens en de conditie van een uitgerangeerde schoolconciërge.

De uitpuilende winkelstraat is volkomen bewegingloos en ziet er ongemakkelijk uit, alsof ik een film op pauze heb gezet. Gekke gezichten van mensen die nog niet zijn uitgesproken en vreemde houdingen dankzij niet afgemaakte bewegingen.

Langzaam loop ik door en bekijk iedereen aandachtig. Gek genoeg moet ik denken aan vroeger, hoe we met de auto over de snelweg reden in de zomervakantie. Ik keek vanuit de auto naar naar de stroom tegenliggers en stelde me bij iedereen een ander verhaal voor. Naarmate mijn repertoire aan verhalen groter werd, voelde ik mijzelf steeds kleiner worden. De bewustwording van hoe nietig ik was in het grote geheel was beangstigend. Gelukkig